

har udeladt, fordi man har meent, at de ikke burde have en saadan Bestyrkelse ved Grundloven, at de ikke kunne forandres, naar den hele Lovgivningsmagt derom er enig, men at den maa være nødt til at tye til den vidtløftige Behandling, som udtræves til at foretage Grundlovsforandringer, har den ærede Ordfører yttret, at saadanne Bestemmelser dog faae en forøget Vægt derved, at de optages i selve Grundloven, idet man som Følge deraf ikke saa let vilde skride til at forandre dem, som naar de ingen saadan Hjemmel havde i Grundloven, og at Regjeringen, naar den blev uenig med Rigsdagen om en Forandring, som den ønskede deri, da er nødt til at tye til Bælgerne og faae Bælgernes Billiestillkjendegivelse med Hensyn til disse Forandringer, derved at der skal foretages et særligt Valg til en ny Rigsdag, hvorved det, som isorveien var besluttet med Hensyn til Forandringerne, først fik sin fulde Gyltighed. Jeg troer, at det netop med Hensyn til det særlige Indhold af adskillige af disse Paragrapher, der erklæres for Bestanddele af Grundloven, vil være forbundet med adskillige Ulemper, at man et uden ad denne lange Vej kunde realisere den virkelig bestemte og almindeligt udtalte Villie; men til at udvikle dette vil der blive nærmere Leilighed, naar man kommer til de enkelte Paragrapher, hvorpaa Sætningen skal anvendes.

Hvad de enkelte Paragrapher i det foreliggende Udkast angaaer, hvorom der fortiden er Spørgsmaal, saa ere de fleste af de Forandringer, der ere foreslaaede, ikke af nogen meget indgribende Natur. Naar der foreslaaes, at Ordet „særegen“ skal udgaae af den første Paragraph, saa kan der ikke være Noget derimod at erindre, siden det dog er erkjendt, at, hvad der udtales der, blot er en Regel for den Lovgivning og Administration, som vedkommer Danmarks særlige Anliggender, og det siges vistnok ikke uden Grund, at denne Grændse allerede er sat i Grundlovens Titel. Det er maastee en noget yderligere Forsigtighed, som er iagttaget ved Grundlovsudkastets Udarbejdelse, at man her udtrykkelig har sat dette Ord; men efter den almindelige Erkjendelse af, at Grundlovens hele Indhold ikke gjælder uden for Danmarks Lovgivning og

Danmarks Regjering, kan det ikke have nogen Bigtighed, om dette Ord gaaer ud. Naar § 2 har gjort den Forandring i den 3de Paragraph i Grundloven, at det, istedetfor at det der hedder: „at den evangelisk-lutheriske Kirke skal nyde Understøttelse af Staten“, siges, at den skal nyde „offentlig Understøttelse“, saa er det ene og alene grundet derpaa, at man har troet, at der under Staten maatte indbefattes det hele forbundne Monarchie, og at det paa ingen Maade kunde antages, at Folketirken i Danmark skulde faae nogen Understøttelse fra Hertugdømmerne, hvortil den var ligesaa lidt berettiget, som man ved at anvende dette Udtryk i Hertugdømmerne skulde være berettiget til nogen Understøttelse herfra i dens kirkelige Anliggender. Det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører har opkastet, om Kirkens Eiendom tillige er Statens Eiendom eller ikke, staaer altsaa ikke i nogen egentlig Forbindelse med den Forandring, som er bragt i Forslag, og jeg har altsaa ingen Anledning til at erklære mig over, hvorvidt jeg kan erkjende den Grundsaetning, som han i saa Henseende har vedkjendt sig, for at være berettiget eller ikke. Naar den ærede Ordfører mener, at man meget maa savne den Paragraph i Grundloven, som siger, at Kongen er ansvarsfri, hans Person er hellig og ukrænkelig, og at Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse, saa har man rigtignok troet, at det Første deels ikke behøvede nogen udtrykkelig Udtalelse, og deels at det hørte til Fællesforfatningen at udtale det. Hvad Ministrenes Ansvarlighed angaaer, som man jo vistnok maatte troe, at man vilde savne, hvis den ikke blev gjentagen i Danmarks Grundlov, saa er den udtrykkelig bleven udtalt i det foreliggende Udkast, saavel i § 3 som i § 4. Der er det udtrykkeligt udtalt, at Ministrene ere ansvarlige for deres Embedsførelse og navnlig for de af Kongen tagne Beslutninger, som ved Hjælp af vedkommende Ministers Underskrift blive gjorte gjældende, saa at man ikke har troet, at den Omændring, som er skeet, blot af formelle Grunde kunde virke Noget i saa Henseende. Der er vistnok Ingen, som mindre end Ministeriet kan ønske, at Grundsaetningen om Kongens Ansvarsfrihed paa nogen Maade skulde svækkes, og altsaa kan Ude-